

ת"פ 1999/02/20 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 1999-02-20 מדינת ישראל נ' פלוני

בפני כב' השופט יוסי טורס , סגן הנשיאה

בעניין: מדינת ישראל
נגד המאשימה

פלוני הנאשם

גזר דין

כתב האישום וההליכים

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירת תקיפה סתם (בת זוג), לפי סעיף 382 (ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין). על פי עובדות כתב האישום המתוקן, הנאשם והמתלוננות היו בהליכי גירוש במועד הרלוונטי. ביום 20.10.19 בשעה 02:00 או בסמוך לכך תקף הנאשם את המתלוננת בפאב, בכך שהשליך לעברה כוס וקערית מזכוכית שהתנפצו על הקיר שלידה ושברי הזכוכית פגעו בה. כתוצאה ממעשי הנאשם נגרמה למתלוננת שריטה בגבה.

2. לצורך שלמות התמונה ייאמר כי בתחילה כפר הנאשם ומשכך החלו להישמע ראיות התביעה. לאחר מכן הגיעו הצדדים להסדר טיעון במסגרתו כתב האישום תוקן, הנאשם הודה בו והופנה לשירות המבחן לקבלת תסקיר שיבחן בין היתר את סוגיית הרשעתו בדין. לא הוצגה הסכמה עונשית והמאשימה הדגישה כי עמדתה להרשעה ומאסר.

תסקירי שירות המבחן

3. שירות המבחן הגיש שלושה תסקירים בעניינו של הנאשם ומטעמים של צנעת הפרט לא אפרט יתר על המידה את הדברים (ראו: ע"א 6356/20 פלוני נ' מדינת ישראל (21.10.2021)), ובתמצית ייאמר כי הנאשם כבן 31, גרוש ואב לילד בן שלוש וחצי המתפרנס מעבודה כ-XXXXXXX. הנאשם תאר את מערכת היחסים עם המתלוננת ואת הסיבות שהובילו לפרידתם וציין שכיום היחסים ביניהם תקינים, הוא משלם מזונות והם מנהלים תקשורת תקינה סביב גידול בנם המשותף. הנאשם נעדר עבר פלילי וביחס לביצוע העבירה הביע חרטה מילולית ונטה לצמצם מחומרת מעשיו. כן תאר את הנסיבות שקדמו להתפרצותו, הביע צער וציין כי הגיב מתוך כעס וללא הפעלת שיקול דעת. קצינת המבחן שוחחה עם המתלוננת שמסרה כי בעיתוי הנוכחי הקשר ביניהם תקין, היא אינה חוששת מפניו אך מתנגדת לכל

אינטראקציה אתו. יצוין כי בתחילה שלל הנאשם נזקקות טיפולית ושירות המבחן נמנע מהמלצה בעניין זה, אך עם התקדמות ההליכים, הסכים הנאשם לשתף פעולה עם טיפול בתחום האלימות והוא נקלט בקבוצה בחודש 10/22. ההתרשמות מתפקודו הייתה חיובית, ניכר שהוא משתף פעולה ונתרם מהטיפול הקבוצתי. לאור כך צוין כי רמת הסיכון להישנות עבירות בעתיד נמוכה וכי הנאשם הצליח לערוך שינוי בתפיסותיו ובהתנהלותו וסיום הטיפול עשוי לתרום להפחתה ברמת הסיכון. ביחס להרשעה ציינה קצינת המבחן את האפשרות לפגיעה ביכולתו לספק שירותים לגורמים ציבוריים, את שיתוף הפעולה והפרוגנוזה החיובית והמליצה אפוא להימנע מהרשעה. כן הומלץ להטיל עליו צו מבחן למשך שנה.

טיעוני הצדדים לעונש ולשאלת ההרשעה

4. ב"כ המאשימה עמד על חומרת העבירה ובפרט על העובדה שנעשה שימוש בכלי זכוכית שגרם לשריטה בגבה של המתלוננת. ביחס לשאלת ההרשעה נטען כי הנאשם אינו עומד בתנאים שנקבעו בפסיקה ובכל מקרה חומרת האירוע אינה מאפשר להימנע מהרשעה. ברמה האופרטיבית עתרה המאשימה לעונש מאסר למשך ארבעה חודשים, שיכול וירוצה בדרך של עבודות שירות, לצד ענישה נלווית.

5. ב"כ הנאשם הדגיש שכתב האישום תוקן באופן משמעותי וכי הנאשם קיבל אחריות למעשיו לאחר התיקון. עוד נטען שמדובר בנאשם נעדר עבר פלילי שהשתלב באופן משביע רצון בטיפול וכי עניינו עומד בתנאים שנקבעו בפסיקה לעניין אי הרשעה. לאור כך עתר הסנגור לאמץ את המלצת שירות המבחן וציין שהנאשם מוכן אף לבצע צו של"צ הגם שלא הומלץ כך.

6. הנאשם בדברו האחרון התנצל על מעשיו, ביקש להתחשב בו ולהימנע מפגיעה בפרנסתו. כן סיפר כי יחסיו עם המתלוננת תקינים והם מתנהלים במשותף לטובת הילד ומצויים בעיצומו של הליך בבית הדין הרבני.

דין והכרעה

א. הדרישה לביטול ההרשעה

7. נקודת המוצא היא כי משנמצא אדם אשם בביצוע עבירה פלילית הכלל הוא שיש להרשיעו. עם זאת, נקבע בפסיקה שניתן יהיה להימנע מהרשעת נאשם בנסיבות חריגות, בהן נמצא שקיים יחס בלתי סביר בין הנזק שיגרם לו מהרשעתו בדין, לבין האינטרס החברתי שבמיצוי הדין עמו ובתועלת הציבורית שתושג מכך (ע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב (3) 337). חריג זה נועד לאפשר לבית המשפט להימנע מפגיעה חמורה בנאשם, אשר עניינו הכולל אינו מתאים לעיקרון העונשי הכללי, בשל נסיבות אישיות מיוחדות אל מול מהותה של העבירה (ע"פ 9893/06 **לאופר נ' מדינת ישראל** (31.12.2007)). בתמצית יאמר כי לצורך בחינת האפשרות להימנע מהרשעת נאשם שביצע עבירה, בוחן בית המשפט האם העבירה בנסיבות ביצועה, מאפשרת להימנע מהרשעה וזאת מבלי שיפגעו יתר שיקולי הענישה. בנוסף, בוחן הוא אם ההרשעה תגרום פגיעה חמורה ובלתי מידתית בשיקומו של הנאשם (ע"פ 8169/20 **חיים שלום נ' מדינת ישראל** (26.8.2021)).

8. על פני הדברים, ניצבת בפני הנאשם משוכה גבוהה כבר בשאלת מהות העבירה בנסיבות ביצועה. בכתב האישום המתוקן מתואר אירוע אלים כלפי בן זוג שהתרחש במקום ציבורי ואשר ככלל מצדיק הרשעה. בעניין זה אפנה לרע"פ 6002/22 **אלכסנדר ריאבנקו נ' מדינת ישראל** (19.9.2022), שם צוין כי "בית משפט קמא עמד על כוונת המחוקק הנשקפת מסעיף 382 לחוק העונשין, לפיו יש להשית ענישה מוכפלת על עבירה של תקיפה, כאשר העבירה מבוצעת כלפי בני משפחה, לרבות בני זוג. החמרה זו מבטאת את שאת הנפש כלפי עבירות אלימות שמבוצעות בבני זוג, תופעה שמחייבת הרתעה אפקטיבית על מנת לגדועה מן השורש. אמנם, מעשי המבקש אינם ברף הגבוה של החומרה בתוך גדר סעיף האישום, אך קביעה כי סוג העבירה בו הורשע המבקש היא כזו המאפשרת לוותר על ההרשעה מבלי לפגוע בשיקולי ענישה אחרים - זו קביעה שאינה עולה בקנה אחד עם הדין הנוהג". וראו גם רע"פ 8755/21 **פלוני נ' מדינת ישראל** (23.1.2021), פסקה 9; רע"פ 1454/21 **פלוני נ' מדינת ישראל** (4.3.2021), פסקה 8.

9. עם זאת, אף אם ניתן בנסיבות מסוימות לוותר על הרשעה בעבירות מסוג זה, ברי שהיו אלו מקרים חריגים בהם הוכחה פגיעה חמורה במיוחד שתגרם לנאשם ולשיקומו בשל ההרשעה (רע"פ 7224/14 **משה פרנסקי נ' מדינת ישראל** (10.11.2014); רע"פ 2180/14 **שמואלי נ' מדינת ישראל** (26.4.2014); רע"פ 1439/13 **קשת נ' מדינת ישראל** (4.3.2013)). אינני סבור שענייננו נמנה עם מקרים אלו. הנאשם טוען לפגיעה תעסוקתית והגיש מסמכים לתמיכה בטענתו. מעיון במסמכים לא התרשמתי שקיים סיכוי ממשי שהנאשם יפגע באופן המצדיק ביטול הרשעה. הנאשם עובד בעסק משפחתי כעצמאי. העסק נותן שירותים לגופים ובין היתר לקק"ל ולבתי הזיקוק. מעיון במסמך בתי הזיקוק עולה שקיימת אמנם רלוונטיות להרשעה אך זו נבחנת בהתאם לנסיבות ומשכך אין לומר שמדובר בפסילה אוטומטית, אלא חזקה על הגורמים הרלוונטיים שיבחנו את הנושא בהתאם לנסיבות. אוסיף ואומר כי במצב דברים מעין זה דווקא ראוי שההכרעה תוותר בידי בתי הזיקוק אשר תוכל להחליט אם יש בהרשעה להשליך על רצונה להמשיך ולקבל שירותים מהנאשם אם לאו ואין מקום שבית המשפט ימנע מהרשעה רק על מנת שלא למנוע את המשך קבלת השירותים (רע"פ 5018/18 **בוזגלו נ' מדינת ישראל** (21.10.2018); 1947/22 **ריף קבהא נ' מדינת ישראל** (23.3.2022)). ביחס לקק"ל הרי שצוין במכתב שלא מועסקים בה "עובדים שיש להם תיק פלילי". לא ברור אם הנאשם נחשב כעובד של קק"ל לגביו מיושמת מדיניות זו (שהרי הוא נותן שירותים עצמאי) ובכל מקרה, אף אם התשובה לכך חיובית (ומדובר בגוף הרשאי לקבל מידע על אודות הרשעה) אינני סבור שדי בנתון זה על מנת להצדיק ביטול הרשעה מטעם זה בלבד. החשוב בעיני הוא שאף אם לא יתאפשר לנאשם לעבוד בשיתוף פעולה עם גוף זה או אחר, לתקופה מסוימת (ראו תקופת ההתיישנות בחוק המידע הפלילי ותקנת השבים, תשע"ט-2019) אין מדובר בפגיעה קשה המצדיקה ביטול הרשעה שהרי עדין פתוחות בפניו הזדמנויות אחרות רבות. בכל מקרה, בעניין זה צוין לא אחת כי "רכישת השכלה או עיסוק במקצוע בהם עשויה להיות נפקות לרישום פלילי, אינם מקימים חסיונות מפני הרשעה. שיקולים אלה אינם מושכים בהכרח לכיוון אי הרשעה, וודאי במקרים של מעשים פליליים מובהקים, שהביאו לפגיעה קשה בערכים מוגנים" (רע"פ 8755/21 **פלוני נ' מדינת ישראל** (23.12.2021)).

10. לא התעלמתי מהמלצת שירות המבחן, אך זו כידוע, כשמה כן היא - המלצה, ובית המשפט אינו מחויב לקבלה (רע"פ 5115/13 **מנחם שרון נ' מדינת ישראל** (8.9.2013); רע"פ 9269/17 **אבו עיזא נגד מדינת ישראל** (15.1.2018); רע"פ 8148/21 **זאהי דרבאשי נ' מדינת ישראל** (29.11.2021); רע"פ 3681/19 **שבתאי נ' מדינת ישראל** (13.6.2019), פסקה 15)). בהקשר זה אציין כי בתסקיר צוין שראוי לעודד את הנאשם להמשיך תפקוד תקין וכי הרשעה בפלילים "לא תאפשר לו לספק שירותים לגורמים ציבוריים בעבודות עפר ובאופן זה יפגע מטה לחמו". כאמור, התרשמתי מפגיעה כאמור שונה ובכל מקרה היא אינה מצדיקה הימנעות מהרשעה במקרה זה.

אני דוחה אפוא את הבקשה לביטול ההרשעה.

ב. קביעת מתחם העונש

11. הערכים המוגנים שנפגעו ברורים ומדובר בפגיעה בגופה, בשלוות הנפש, בביטחון האישי ובאוטונומיה של המתלוננת. כן דומה שהמתלוננת הרגישה מבושת כאשר בן זוגה תקף אותה כך במקום ציבורי. מידת הפגיעה בענייננו אינה קלה וזאת על נסיבות האירוע הכוללות, עצמת האלימות ומהות הכלים בהם עשה הנאשם שימוש. ביחס לנסיבות הקשורות לביצוע העבירה אציין שכתב האישום המתוקן שותק ביחס לסיבה שהובילה לאירוע האלים ומכאן שאין מקום למסקנה בדבר עבירה מתוכננת. פוטנציאל הנזק הוא משמעותי לאור השימוש בכלי זכוכית והנאשם אף חזר על מעשיו פעמיים, הראשונה על ידי השלכת כוס ולאחר מכן קערית. עם זאת בסופו של יום לא נגרם למתלוננת נזק משמעותי אלא שריטה בגב. כאן המקום להתייחס לטענת המאשימה כי אסיק מסקנות מת/5 שהוא דיסק המתעד את האירוע. הסנגור התנגד לכך ולדעתי הדין עימו. כידוע, יש לקבוע נסיבות הקשורות לביצוע העבירה בהתאם לעובדות שהוכחו במהלך פרשת הראיות (סעיף 40(א) לחוק העונשין). כאשר נאשם מודה במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום, מהווה כתב האישום את המסגרת העובדתית לצורך גזר הדין ואין בידי בית המשפט להביא בחשבון עובדות נוספות שאינן כלולות בו (ע"פ 858/20 ג'ארבאן נ' מדינת ישראל, פסקה 18 (2.7.2020); ע"פ 3667/13 ח'טיב נ' מדינת ישראל, פסקה 26 (14.10.2014)). מסקנה זו יפה גם כאשר הסדר הטיעון נכרת לאחר שמיעת ראיות ומשכך אין בית המשפט רשאי להתייחס לראיות שהוגשו בשלב שמיעת הראיות (סעיף 40(ד) לחוק העונשין; עפ"ת 29485-03-22 מדינת ישראל נ' נדלר (26.6.2022), פסקאות 19-21).

12. לא התעלמתי מכך שהצדדים קבעו במסגרת הסדר הטיעון כי התמונות שהוגשו במהלך שמיעת הראיות (ת/1) לא תשמנה כראיות לעונש. לדידי אין ללמוד מכך את הסכמת הצדדים כי יתר הראיות שהוגשו במהלך שמיעת הראיות יכולות לשמש כראיה לצורך קביעת מתחם הענישה. להסכמה ביחס לת/1 הגיעו הצדדים לאור כך שבתמונות נכללו חבלות שנמחקו מכתב האישום במסגרת הסדר הטיעון ומכאן החשיבות שראה הסנגור בהוספת הסכמה זו למען הסר כל ספק. ואולם, אין ללמוד מכלל לאו זה את ההן. אני דוחה אפוא את הבקשה לעיין בדיסק לצורך קביעת עובדות בהתאם לסעיף 40ט' לחוק העונשין והמסגרת העובדתית היא כתב האישום המתוקן.

13. **מדיניות הענישה:** מדיניות הענישה בעבירות אלימות כלפי בני זוג מחמירה ובהיעדר נסיבות מיוחדות מוטלים לרוב עונשי מאסר. ראו:

"כאשר דפוס פעולה כה אלים ובוטה בין בני זוג נחשף, יש למצות את הדין עם בן הזוג האלים ולהורות על מאסרו. זאת, בין היתר, על מנת לאיין את החשש כי ימשיך במעשיו ויפגע בבת זוגו עד כדי חלילה תוצאה טראגית של פגיעה שכזו, וכן לצורך הרתעתו והרתעת הרבים מפני ביצוע מעשים דומים בעתיד" (רע"פ 1536/20 פלוני נ' מדינת ישראל (1.3.2020)).

וראו גם:

"... יש לנקוט במדיניות ענישה מחמירה ומרתיעה כלפי עבירות אלימות במשפחה - ואלימות בין בני זוג בפרט - על מנת למגר תופעה נפסדת זו. זאת, בין היתר לנוכח הקושי הקיים לעיתים

בחשיפת עבירות אלו, המבוצעות בהסתר מאחורי מפתן הדלת; הפגיעה הקשה שהן מסבות לתחושת הביטחון של בני המשפחה - וקורבנות המעשים בפרט; והחשש מהסלמת המעשים באופן העלול אף לסכן את חיי בני המשפחה, ובהם בת זוגו של התוקף..." (רע"פ 340/21 **מסרי נ' מדינת ישראל**, פסקה 10 (28.1.2021)).

14. בעבירות מסוג זה בו עסקינן, הענישה נעה על פני משרעת רחבה, החל מענישה שיקומית (או צופה פני עתיד), ועד עונשי מאסר לריצוי בפועל לתקופות שונות והכל בהתאם לנסיבות העושה והמעשה. בעניין זה אפנה לפסקי הדין הבאים: רע"פ 1454/21 **פלוני נ' מדינת ישראל** (4.3.2021), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בעבירת תקיפה סתם של גרושתו לאחר שאחז בצווארה וחנק אותה, נעל את דלת הבית, כופף את ידה השמאלית ודחף אותה על הספה מספר פעמים. בית משפט השלום הורה על ביטול הרשעתו, בין היתר לאור הודאתו והעובדה כי מדובר באירוע חד פעמי. ערעור המדינה התקבל ובית המשפט המחוזי הרשיע את הנאשם וגזר עליו מאסר על תנאי בנוסף להתחייבות וצו מבחן. בקשת רשות ערעור שהגיש נדחתה ונקבע כי "חומרת העבירה ונסיבות ביצועה במקרה דנן אינן קלות כלל ועיקר. תופעת האלימות במשפחה, הפוגעת קשות בתחושת הביטחון של בני המשפחה בכלל וקורבן האלימות בפרט, דורשת מדיניות ענישה מרתיעה, על מנת להביא למיגורה"; רע"פ 7846/21 **היתם אגבאריה נ' מדינת ישראל** (16.11.2021), בו נידון נאשם שהורשע בשתי עבירות איומים ושתי עבירות תקיפה סתם של בת זוגו לשמונה חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים. הנאשם איים על המתלוננת, תפס בחוזקה בשערה, השליך לעברה אבנים ובמועד נוסף בעט בבטנה, בגבה ובפניה בהיותה בהיריון ואיים שידקור אותה; רע"פ 5080/20 **אביגל בן דוד נ' מדינת ישראל** (27.7.2020), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בעבירות איומים ותקיפה סתם כלפי בת זוגו ונידון לארבעה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות ועונשים נלווים. הנאשם במקרה זה איים על המתלוננת, אחז בידה ורצה להוציאה מהדירה; עפ"ג 33639-02-21 **סאלח נ' מדינת ישראל** (15.3.2021), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בעבירת תקיפה סתם של מתלוננת עמה היה בקשר רומנטי מספר חודשים ונידון ל-45 ימי מאסר לריצוי בעבודות שירות, מאסר מותנה וצו מבחן. הנאשם במקרה זה בעט בגבה של המתלוננת, ניסה להכניסה בכוח לרכב וחנק אותה. בהמשך תפס בשערה ודחף אותה לעבר הרכב; ע"פ 35459-11-21 **פלוני נ' מדינת ישראל** (29.5.2022), בו נדחה ערעורו של נאשם שהורשע בשני אישומים בעבירות תקיפה סתם (בת זוג), היזק לרכוש במזיד ואיומים ונגזרו עליו 12 חודשי מאסר והפעלת מאסר מותנה כך שסה"כ נידון הנאשם ל-18 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים. הנאשם קילל את המתלוננת ואיים עליה, שבר חפצי זכוכית בבית וכשהיא התקשרה למשטרה חטף מידה את מכשיר הנייד וזרק אותו על הרצפה. באירוע נוסף צעק על המתלוננת, זרק צלחות על הרצפה וניפץ בקבוקי זכוכית על קירות הבית. ערכאת הערעור קבעה כי המתחם נע בין מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות ועד 18 חודשי מאסר וכי "מדובר באלימות מילולית מהרף הגבוה ביותר המצדיקה ענישה מחמירה"; ע"פ 11897-09-18 **סאלחי נ' מדינת ישראל** (27.3.2019), בו נדחה ערעורו של נאשם שהורשע בעבירת תקיפה סתם (בת זוג) ונידון ל-45 ימי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות ומאסר מותנה. הנאשם סטר למתלוננת ובעט בה, ולא נגרמו לה חבלות. לחובת הנאשם במקרה זה היו הרשעות קודמות, הוא לא קיבל אחריות למעשיו ולא ניתנה המלצה טיפולית בעניינו. כאמור, ערעורו נדחה.

15. לאור כל זאת, אני בדעה כי מתחם הענישה ההולם את העבירה מושא עניינו נע בין מאסר מותנה ועד 12 חודשי מאסר.

קביעת עונשו של הנאשם

16. אקדים ואומר כי לידי המלצת שירות המבחן לענישה בעלת אופי שיקומי-טיפולי מבטאת במקרה זה נכונה

את היחס שבין חומרת העבירה לבין העונש ההולם אותה. מקובל עלי שאין להחמיר עם הנאשם עד כדי הטלת עונש מאסר, ולו בדרך של עבודות שירות כעתירת המאשימה, אלא ראוי לאור נסיבותיו האישיות, עברו הנקי, יחסו להליך והפרוגנוזה בעניינו, למקם את עונשו בתחתית המתחם. אנמק מסקנתי להלן.

17. הנאשם שלפני הוא צעיר שעברו נקי. מאז האירוע חלפו מעל לשלוש שנים, בני הזוג אינם חיים יחדיו ולא דווח על אירועים נוספים. הוא קיבל אחריות למעשיו והבין הפסול שבהם. אכן, הנאשם לא הודה בפתח משפטו אלא לאחר שמיעת מספר עדים ובהם המתלוננת ואולם לאור מהות התיקון שבכתב האישום אתייחס לנאשם כאילו הודה בהזדמנות הראשונה. שירות המבחן התרשם שהנאשם מגלה מחויבות להליך הטיפול, עובר תהליך משמעותי של שינוי בתפיסותיו והתנהלותו ורוכש כלים להתמודדות אדפטיבית עם סביבתו. כן צוין שהמשך שילובו בטיפול עשוי לתרום להפחתת הסיכון להישנות עבירות. כל אלו, כאמור, מצדיקים להסתפק בענישה בעלת אלמנט חינוכי והרתעתי וזאת מבלי לפגוע ביתר שיקולי הענישה ובעקרון ההלימה.

18. שקלתי אם נכון להטיל על הנאשם עונש מאסר בעבודות שירות או לחייבו בצו של"צ, אך סברתי כי נכון להימנע מכך וזאת מבלי שישתמע מדברים אלו שהנני מקל ראש בחומרת המעשה. כפי שצוין לעיל מדובר באירוע אלים ובוטה, שעלול היה להסתיים בתוצאה קשה לו היה אחד החפצים פוגע ישירות במתלוננת או באדם אחר שישב במקום. כמו כן היה בו להשפיל את המתלוננת במקום ציבורי. ואולם דומה כי בשים לב למכלול הנסיבות שפורטו, ניתן להסתפק לצורך השגת תכליות הענישה בעונש מותנה בצירוף צו מבחן. טרם סיום אדגיש כי הנאשם אינו מסיים את ההליך כעת וככל שלא ישתף פעולה עם שירות המבחן, ובוודאי שאם יעבור עבירה נוספת, יחודש ההליך נגדו והוא יישא בעונש ההולם את מעשיו (עפ"ג 39953-11-13 סב"ח נ' מדינת ישראל (23.1.2014)).

19. סיכומי של דבר, לאחר שבחנתי את מכלול השיקולים, הן לקולה והן לחומרה, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. אני מעמיד את הנאשם בפיקוח שירות המבחן למשך 12 חודשים.

הוסבר לנאשם בלשון פשוטה שעליו לקיים את הוראות שירות המבחן וכי הפרה של צו הפיקוח עלולה להוביל להפקעתו ולהטלת עונשים נוספים.

ב. מאסר על תנאי למשך 4 חודשים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור במשך שנתיים את העבירה בה הורשע.

512937 הודעה זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום.

המזכירות תמציא את גזר הדין לשירות המבחן.

ניתן היום, ח' אדר תשפ"ג, 01 מרץ 2023, במעמד הצדדים.

